

הילדים המתכווצים לאגרוף

פנימיית עדנים

חיינו בגן של פרספונה,
תחומים בגדר מחדדת
אוספים אגרופי עפר
מתוך ערוגות הפוכות.

השמים בהקו כמו סכריה זרחנית,
ושבילי הבטון והאבן
התפתלו זה בתוך זה.

כשנמסנו לתוך צל דביק
הם אמרו לנו שזו
אחיזת הברזל של האהבה.
ואם הכריחו את אצבעותיהם
להתהדק על המפתח,
לא הזיזו שריר בפנים.

החבאנו גרגירי רמון מתחת ללשון
כדי לסחט אחר כך את המיץ
ולטפס מחוץ לחלון,
כדי לטפס חזרה בזמן
לנשם בחשך את השדים.

עדין לא פרמתי את כל הקוצים מהשער
עדין רודף אותי ריח השמש על הספסלים
ויאוש הצהרים הסמיה.

הַיֵּינוּ הַיְלָדִים הַחוֹלְמִים בַּמְרָאָה;
בְּמָקוֹם לְצַחֲצַח שָׁנִים
הַיֵּינוּ הוֹלְכִים לְאֵבוֹד
בְּתוֹי הַפָּנִים שְׁמֵרֵב בְּהִיָּה הַפֶּכּוֹ לְזָרִים.
הַיֵּינוּ הַיְלָדִים הַמְתַּכְּוֹצִים לְאֶגְרוֹף,
הַשׁוֹרְטִים בְּקִירוֹת הָאֵוִיר בְּלִי
לְדַעַת מַהִי נְשִׁימָה.

אֲנַחְנוּ הַיְלָדִים עִם הַכְּתָפִים
שֶׁנִּפְּחוּ בַּמְשָׁאֲבָת אוֹפְנִים
שֶׁבְּשֶׁבֶת גַּפִּים שֶׁהֶצְנַחָה לְקֶרֶקַע זָרָה,
קוֹ הַזְנוּק שֶׁלָּנוּ נִרְמָס בְּאֲדָמָה.